

KADER OYUNU

ERGÜN KAZANIR

ROMAN

Ben Ergün Kazanır. Avukatım. Yolun başını biraz geride bırakmış, hak ettiğinin peşinde koşan, en iyisini hak etmek için çabalayan bir avukat. Gönlümde çok iyi bir avukat olmak var ve bu yoldaki basamakları emin adımlarla çıktığımı düşünüyorum.

Zor meslek bizimkisi. İnsanların derdini çözüme kavuşturulm derken hiç hayal etmediğimiz şeyler gelebiliyor başımıza. Aldığım bir boşanma davasının başıma açtığı işler mesela. Kader ve Osman'ın davası... Veya ünlü müvekkilimin istemeyerek de olsa beni düşürdüğü zor durum... Tüm olumsuzlukların bir olup bana, eşime ve doğmamış bebeğime yaşattıkları. Hepsi geçti çok şükür.

Her insan canlıdır ama her canlı insan değildir, mesela Osman! Osman'a sadece canlı demek daha doğru olur çünkü insan sıfatını hak ettiğini düşünmüyorum. Osman, karısını aldattığı kadını alt katına komşu olarak yerleştiren, karısı boşanmak istediğindeyse gayet çirkinleşen bir adam. Üstelik kendisi karısını aldattığını bile düşünmüyor, Kader'i aldattığı Asiye'yi imam nikahlı ikinci karısı olarak görüyordu. Olanları öğrenen Kader boşanmaya karar verince de Osman bir anda "Ya benimsin ya kara toprağın," diyen yaratıklara dönüşüverdi. Boşanmalarına vesile oluyorum diye bana karşı da o kadar çok öfkelenmişti ki arabamın lastiklerini patlatmıştı. Tam da arabaya çok ihtiyaç

duyduğum bir zamanda. Yanlış anlaşılmayla magazine düşen fotoğrafımı gören eşimi mutfakta kafası kanlar içerisinde yatar-ken bulmuştum ve bir an önce hastaneye yetişmeye çalışırken arabamın lastiklerinin patlak olduğunu fark etmiştim. Ambulans tam zamanında yetişmese Osman'ın aptallığı yüzünden eşim Hilal'i ve karnındaki evladımı kaybedebilirdim.

Osman, yediği haltın arkasında durarak camıma not bırakmış, açık açık tehdit etmişti beni. İlk defa da yapmıyordu bunu, daha önce de “Seni adliyelerde süründüreceğim.” diye tehditler savurmuştu. Sahi ne oluyordu bu insanlara? Evliken kıymet vermedikleri, bir gün bile gün yüzü göstermedikleri, aldattıkları eşleri boşanmaya karar verdiğinde ne oluyor da elinden emziği alınmış bebek gibi mızımızlayıp ağlamaya başlıyor bu insanlar? Bu kadın beni asla terk etmeyecek diye bir güvence mi almışlar?

Büyük zorluklarla sınanmıştık. Öyle ya, Hilal'i kaybedebilirdim, Umut'u kaybedebilirdim, ikisini birden kaybedebilirdim. Sadece hayatlarını kaybetmelerinden bahsetmiyorum, yaşananlardan sonra Hilal bir daha benimle görüşmek istemeyebilirdi. Kaç kadın kocasının kendinden habersiz bir şekilde eski karısıyla görüşmesini affedebilir ki? İşte bu şansızlık da ünlü müvekkilimi korumaya çalışırken başıma gelenlerden. Gereğesi ne olursa olsun insan nefesine ağır gelen bir durum. Eşimi kesinlikle aldatmadım ama ona söylediğim yalanlar neredeyse büyük bir felakete yol açıyordu. O günden beri yaşananlar hâlâ aklımdan çıkmıyor ve bütün bunları atlattığımız için daima Allah'a teşekkür ediyorum.

“Çocuk evin neşesidir.” Bu klişe cümleyi yıllardır duyuyordum. Umut da bizim evin neşesi olmuştu. Kardan sonra açan güneş gibi doğdu evimize. Bir insana sadece elinden akıp

gidenleri toparlayıp verseniz hazine bulmuş kadar sevinir. Aile, saygınlık, sevgi ve güven... Sahip olduklarını kaybetmeden değerini bilmenin ne kadar önemli olduğunu o zaman anladım. Şimdi mis kokulu yavrusunu kucağından ayırmayan, her şeyin değerini çok daha iyi bilen bir Ergün var. Hilal beni affetti ama benim kredim de epeyce tükenmiş oldu. Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok. Bundan sonra ailem, işim ve sağlığımız benim en kıymetli hazinem olacak. Osman gibilerine pabuç bırakmadan, pembe de olsa yalanlar söylemeden devam edeceğim yoluma. Eşime her zaman doğruları söyleyeceğim.

Yaşananları düşünüp kendi kendime öğütler verirken yumurtayı Hilal'in istediği kıvamda pişirdim. Bizimkilerin uyuduğu sırada mis gibi bir kahvaltı hazırladım. Çay demlemekte de üstüme yoktur. Her şey hazırды, bir demlik çay, güzelce pişmiş yumurtalar, bol yeşillikli bir salata, kuruyemiş...

Umut Efendi kilosuna ve boyuna bakmadan çoktan evin hünkârı olmuştu. Dünyaya gelesi beş gün olmasına rağmen kucakta taşınmanın keyfini nereden biliyordu acaba? Umud'a baktıkça bünyemdeki sevgi ve sorumluluk duygusu artıyordu. Hazırladığım kahvaltıyı odamıza götürdüm ve Umud'u Hilal'in kucağından aldım. Pışpışlanmadan durmuyordu beyefendi.

Hilal odaya gelen kahvaltıyı görünce hem sevgi hem de mahcubiyet dolu gözlerle baktı:

“Kahvaltıyı buraya getirmesen olmaz mı?”

“Neden?”

“Alışırım hep isterim. Bir de... Annem de evde ya, çekiniyorum. Böyle ondan ayrı...”

“Dert ettiğin şeye bak, annen bence memnundur bu durumdan. Hangi anne kızına iyi bakılmasından rahatsız olur?”

“Rahatsız olmaz da birlikte kahvaltı yapalım ister. Yalnız mı bırakalım kadını şimdi? Hem sen orada kal der gibi...”

Kayınvalidem bizdeydi, kızının lohusalığında yanında olmak ve ona yardım etmek için gelmişti. İyi de oldu, ben birkaç gün sonra işlere koşturmak için mecburen çıkacaktım evden, onlarsa bir başlarına kalacaklardı. Hilal toparlayıp ayaklanana dek yanında birinin olması hepimiz için önemli. Etliye sütlüye karışan kayınvalidelerden de değildir Nimet anne. Adı gibi bulunmaz bir nimettir. İnsanın hayatına iki tane kayınvalide girince karşılaştırma şansı da oluyor tabii. İlk eşim Nurcan'ın annesi, kaynana kelimesini duyunca akla en çok gelen kötüler grubuna giriyordu. Nurcan benden ayrılmaya karar verdiğinde “Dur kızım, bir düşün!” bile dememişti. Baktığım boşanma davalarından ve iki evliliğimden edindiğim deneyimlerime dayanarak şunu rahatlıkla söyleyebilirim, iki gönül bir olunca samanlık seyran olmuyor. Aileler de en az o iki gönül kadar etkiliyor ilişkileri. Hem öyle sadece lafla, davranışla olan müdahalelerden de bahsetmiyorum. İnsanların çok büyük bir kısmı anne babasının ortalaması ve bir yansımasıdır, yani güncel modelleridir. Çok az insan, anne babasının olumsuz davranış ve etkilemelerinden arınarak, kendi kişiliğini ortaya çıkarıp bambaşka bir birey olabiliyor. Hilal'in sakinliği ve güzel huyu da ailesinin yansımasıydı sanki.

Lohusalık döneminde Hilal'e elimden geldiğince destek olmaya kararlıydım. Hilal, doğumdan önce lohusa şerbeti hazırlamak için gerekli malzeme listesini vermişti bana. Listede yazılanları okuyunca epey şaşırmış ve “Nedir bu lohusa şerbetinin hikmeti?” diye sormuş, cevabımı da almıştım. İyi bir gözlemci olarak annelerin lohusalık döneminin neden bu kadar önemli olduğunu çok iyi anlıyordum. Bir insanın, kendi bedeninden çok başka bir beden için yaşamaya başladığı,

kendinden önce bebeğini önemseydiği bir serüvenin giriş kısmıydı lohusalık. Uykusuz gecelere, sebepsiz sancılara, tarifsiz fedakârlığa başlangıç dönemi.

Hilal, hayatını Umut'a göre yaşamaya başlamıştı. Korumasız bir mininin anne sevgisine ve şefkatine ihtiyacı vardı sonuçta. Peki ya Hilal'in neye ihtiyacı vardı? Her lohusa gibi anlaşılmaya, birazcık fiziksel yardıma ve çokça manevi desteğe... Ona karşı bu kadar mahcup olmasam onu anlamaya çalışmayacaktım. Onu kaybetmenin eşğinden dönmüş olmasam belki de bu kadar destek olmayacaktım Hilal'e. Hani diyoruz ya her şerde bir hayır vardır diye. Kim bilir? Belki de geçirdiğimiz ağır imtihan, bağlarımızı daha da güçlendirdi.

Günler birer ikişer geçiyor, Hilal artık kalkıp dolaşabiliyordu. Bense on gündür işi gücü bırakmış, hayatımda hiç kalmadığım kadar evde kalmıştım. Eş dost Hilal'in durumunu bildiği için tebriklerini telefonla iletiyor, ev ziyaretini daha sonraya erteliyordu. Evde durmaktan sıkılmaya başlamıştım ama bana olan ihtiyaç henüz azalmamıştı. Geceleri, annesi Umut'un karnını doyurduktan sonra nöbeti ben devralıyor, onu oturma odasında pırpırlayarak uyutmaya çalışıyordum. İzolasyondan habersiz müteahhidin yaptığı binada, üst komşumuzun yüksek desibelli konuşmalarını dinliyordum sabaha dek. Azıcık hâlden anlasınlar diye de sesimi yükselterek "Ee ee ee eh! Eh!" diye uyutuyordum Umut'u.

Köy yerinde büyümüş bir çocuk olarak apartman hayatına bir türlü alışamadım. Kim olduğunu bilmediğiniz onlarca insanın, karton gibi duvarlarla bölünen dairelerde bir arada yaşaması dayanılmaz bir şey ama müstakil bir ev alma ihtimali şimdilik bize epey uzak. Yıllardır kıt kanaat geçindiğim mesleğimde tünelin ucundaki ışığı gördüm aslında. Artık benim

de ünlü bir müvekkilim var, hem de kuru kuruya ünlülerden değil Can Bozan. Ününün hakkını veren, çalıştığı insanları maddi manevi mutlu eden bir star. Umut'un doğumundan sonra Can'ın işlerini ihmal etmek en büyük korkumdu ama Can o kadar kibar bir adam ki "Lütfen işi gücü bahane edip de bu güzel anların keyfini çıkarmazlık etme. Doya doya kokla yeğenimizi," diyerek beni rahatlattı.

Can, kibar olmasına kibardı ama bizim mesleğimiz güzel anların keyfini uzun uzun sürmemize fırsat veren bir meslek değildi. Dükkânın olsa komşuya emanet edersin, belki kapına bir not yazar üç gün kapatırsın. Ama avukatlık, avukat dışında kimseye emanet edemediğin bir meslek. Ortağın ya da büyük bir firman yoksa tabii. Dilekçelerin ve işlerin belli bir süresi var ve kanunda "Bebek pışpışladığım için yapamadım," diye bir mazerete de yer yok.

On beş günün üstüne "Yeni gelmedim, geri geldim!" diyerek açtım ofisi. Ev, bebek, eş ve kayınvalide ile geçen koskoca on beş gün! Ailemle vakit geçirmek çok güzel ama insan işini özlüyor doğrusu. Benim gibi insanlar için çalışmak özgürlüğün bir parçası. Çalışmadığım günler bir yönüyle esaret gibi geliyor bana.

İş yerinde kısa kalacağıma söz vererek çıktım evden. Sonunda Kader'in boşanma davasının karar duruşması günü gelip çatmıştı. Dosyaların tamamını beynime aktarmış olsam da duruşma günlerinden önce son kontrolleri yapmak âdettendir benim için. Odamın penceresini açıp içeriği havalandırırken çay suyu koydum. Cızırtılı radyonun sesini hafifçe dışarı verdim. "Hani mutluluktan bu aşkın sonu..." diyordu şarkı. Tesadüfe bak, ofise Kader'in boşanma davası için geldiğim gün radyoda "Kader Diyemezsin" parçası çalılıyordu. İçimden "Osman, bu

şarkı sana gelsin!” diyordum. Kim bilir Osman, Kader’i ne hayallerle ne umutlarla kandırmıştı. Kader’in hayal kırıklığı, yıkılmışlığı çok başkaydı. Aldatılan her kadın için zor bir durum olsa da Kader için daha derin bu mesele. Kader, Osman’ı tüm kusurlarına rağmen sevmiş, kabullenmiş. Tek bir dileği var, “Yeter ki beni aldatmamış olsun.” Bu dileği de hiç etmişti Osman. Parça biter bitmez kapı çalındı. Ofiste kısa süre kalacağım için çalışan ablamıza verdiğim izin devam ediyordu. Kapıyı açtım, gelenler Kader ile Neriman’dı.

“Kaynananız seviyor sizi.”

Neriman hemen atıldı;

“Benim ikinci kaynanam gerçekten severdi beni.”

Kader de gülerek;

“Çok severdi abi, çok. O kadar severdi ki... Detayları sen biliyorsun zaten,” diyerek aldı soğuk esprimi.

Kader’i ilk duruşmadaki hâline göre epey iyi gördüm. Neriman zaten bildiğimiz Neriman. Birkaç kez boşanma davasına baktığım Neriman, artık iş arkadaşım sayılır. Yapacak işi gücü de olmadığından hayatının büyük bir kısmını ofisimde geçiriyor. Diğer zamanlarda da mahallede avukatlık işi olanları kolundan tuttuğu gibi bana getiriyor.

Neriman’a bakınca aklıma ne geliyor biliyor musunuz? Hani hayatımızda eğitilmiş, zengin, kalburüstü insanlar olsun isteriz ya genelde ama dar günümüzde onların hiçbiri yanımızda olmaz. Sadece gerçek dostlarımızla baş başa kalırız ya, işte Neriman onlardan biri. Bir altmış boyuna, yüklü kilosuna ve ortayı aşan yaşına rağmen, “Başımda bir dert var,” desem uçarak gelecek dostlarımdan bir tanesi kendisi. Avukat müvekkil ilişkisi olarak başlayan ve dostluğa uzanan bir yolculuktan bizimki.

Kader'i de o getirmişti ofise. Sadece ofise getirip bırakmakla kalmayıp dosyanın her aşamasında yanında duruyordu onun. Neriman'a ve Kader'e çay doldurup getirdim, ertesi gün duruşmada gerçekleşebilecek olası senaryoları konuşmaya başladık. Osman son duruşmada ağzını tutamayıp "Ben karımı aldatmadım, diğeri de nikahlı karım," deyince dosya esasen bizim için çocuk oyunağına dönüştü. Hâkim izinli veya raporlu değilse boşanma kararını alacağımızdan emindim.

Dosya detaylarını konuştuğuktan sonra Neriman aldı sazi eline, başladı bana babalık dersleri vermeye:

"Yengeyi prensesler gibi el üstünde tutuyorsun, tamam mı? İlk kırk gün bebek, annesinden fazla senin kucağında olsun. Annesiyle zaten bağı var ama ikinizin arasındaki bağı doğduktan sonra sen kuracaksın. Hilal'in uykusunu almasına ayrıca özen göstermelisin."

Neriman yapacaklarımı madde madde anlatırken sınırlarım iyice gevşedi ve safça bir gülüş kapladı yüzümü.

"Gülme ya ciddiğim, gerekirse not al söylediklerimi," diye devam etti.

"Merak etme hepsi aklımda, ben notlarını aklına yazan bir öğrenciyim. Her şeye tamam da sen tüm bu bilgileri nereden biliyorsun?"

"Ergüncüğüm, çocuğum yok ama bebeğı olan onlarca kadının ruh hâline şahit oldum ben. Nerede bir lohusa var, ben yanında olurum. Sizin durumunuz farklı olduğı için rahatsız etmedim sizi."

"Ya sen neden doğum yapan kadınların lohusalığına eşlik ediyorsun ki?"

“Bilmezsın sen, dert yüklü oluyor lohusalar. Ben onların dertlerini alıp yardım ediyorum, onlar da benim derdime derman oluyorlar. Hem bebek seviyorum hem de azıcık çekiştiriyoruz milleti.”

“Yemin ediyorum sen incelenmesi gereken bir vakasın, insanların zayıf anlarını dedikodu yoksunluğuna çare olarak kullanıyorsun.”

Neriman’la atışmamıza şaşkın şaşkın bakan Kader de mevzuya katıldı;

“Valla, Neriman abla, Ergün abi haklı. Lohusalık bambaşka bir şey. Tam da o dönemde aldatıldığını öğrenen biri olarak diyebilirim ki lohusa bir kadın kendisine yapılan hiçbir iyiliği de kötülüğü de kolay kolay unutmaz. Siz de o zaman elimden tuttunuz, o nedenle sizi de unutmam, Osman’ı da.”

Kader Osman’dan bahsedince ortamın enerjisi bir anda düştü. “Haklısın” der gibi onayladık Kader’i. Çayları tazeleme teklifim reddedilince ertesi gün adliye girişinde buluşmak üzere sözleşerek hep beraber çıktık ofisten.

Osman’ın arabamın lastiklerini patlattığı günden sonra yeni bir fobim oluşmuştu. Arabaya binmeden önce etrafında bir tur atıyor, dört lastiğin de sağlam olduğundan emin oluyordum. Aslında faydalı bir alışkanlığa sebep oldu Osman, tedbirden ne zarar gelir ki? Kontrolleri tamamladıktan sonra “Bismillah” diyerek çalıştırdım arabayı, eve doğru yola çıktım. Ayrıralı birkaç saat olmasına rağmen özledim Umut’u, kokusu özlenmeyecek gibi değildi ki. Bebek kokusunu birebir yansıtan bir parfüm yapılırsa sanırım dünyanın en çok satılan ve beğenilen kokusu olur. Belki de o güzel koku sadece o masum bedende güzeldir. İnsan kocadıkça kokusu da yapısı da bozuluyor sanki.

Arabayı apartmanın sokağında uygun bir yere park ettikten sonra ikişer ikişer çıktım dönen merdivenleri. Birkaç ay önce hamile karım rahatsız olmasın diye anahtarla açtığım kapıyı şimdi de Umut Bey uyanmasın diye anahtarla açıyordum. Kapı zili bir müddet daha mesai yapmayacaktı. Parmak uçlarımda girdiğim evde ilk olarak oturma odasında şekerleme yapan Nimet anneyi gördüm. Belli ki Umut Bey uyuduğunda herkes dinlenmeye geçmiş. Yatak odasını açıp koyun koyuna yatan eşimi ve oğlumun görünce kıyıp da öpemedim bile. Babalığın ne demek olduğunu yavaş yavaş hissetmeye başlıyordum. Kıyıp da öpememek mi babalık? Belki de bu nedenle “Babalar soğuktur!” diye yaftalanıyor erkekler asırlardır. Usulca açtığım kapıyı aynı titizlikle kapatmaya çalışırken Hilal uyandı. Eşim diye söylemiyorum Hilal çok güzel bir kadın ama uykudan uyandığında bambaşka bir güzellik geliyordu üstüne. “Hoş geldin” dedi dudaklarını okuyabildiğim kadarıyla. “Yat yat, uyanmayın,” diye karşılık verdim ama Umut’tan itinayla sıyrıлып yanıma gelmeye kararlıydı Hilal. Evin tek boş yeri olan mutfığa geçtik ve güzel bir öpücük kondurdum Hilal’in yanağına. O da karnıma dokunarak

“Benim bebeğim doğdu, peki seninki kaç aylık?” diyerek takıldı.

Son zamanlarda kilo kontrolünü epeyce salmıştım. Hilal ise on beş gün önce doğum yaptığına şahitlik gerekecek bir hâldeydi. Hamileyken çok kilo almamıştı zaten, bu kontrolcü hâlini içten içe kısıkanıyordum. Hilal’e her baktığımda kendi iradesizliğimle yüzleşiyordum çünkü. Bir yandan da “Bu kadar güzel bir kadını hak edecek ne sevap işledim acaba?” diye sorup şükrediyordum.

Umut'un ağlamasıyla baş başa kalabildiğimiz şu kısacık an son buldu. Hilal ve ben mutfaktan, Nimet anne oturma odasından hep birlikte olay yerine intikal ettik. Umut'u kucağımıza almak için sıraya girdik. El kadar bebenin tek bir solukla birçok insanı başına toplaması, hayret verici bir durumdu aslında. Özellikle sadece otuz kırk yıl önce ebeveynlerinin hayat meşgalesi içinde, o kadar da ilgi gösteremediği bizim çağın çocukları için.